

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Pavlou Peltrámovou ve věci **žalobce: HENKEL ČR, spol. s r.o.**, se sídlem U Průhonu 10, PSČ 170 04 Praha 7, IČ: 158 89 858, zastoupeného JUDr. Karlem Čermákem jr., Ph.D., LL.M., advokátem se sídlem Elišky Peškové 735/15, 150 00 Praha 5, proti **žalovanému: Procter & Gamble Czech Republic s.r.o.**, se sídlem Ottova 402, PSČ 269 32 Rakovník, IČ: 270 86 721, zastoupenému JUDr. Jiřím Jarošem, Ph.D., advokátem se sídlem Na Pankráci 11/449, 140 00 Praha 4, o ochraně před nekalosoutěžním jednáním,

rozsudkem pro uznání

t a k t o :

- I. Žalovaný je povinen zajistit ukončení šíření televizní reklamy na výrobek ARIEL 3in1 PODS obsahující následující slovní sdělení: „Nejlepší gelové kapsle proti skvrnám.“
- II. Žalovaný je povinen zajistit ukončení šíření televizní reklamy na výrobek ARIEL 3in1 PODS obsahující následující vizuální prvek:

- III. Žalovaný je povinen zajistit ukončení šíření televizní reklamy na výrobek ARIEL 3in1 PODS obsahující následující vizuální prvek:

- IV. Žalovaný je povinen do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku, jednou v pondělním a jednou v pátečním vydání MF DNES na stránce A4 nebo A5, formou placené inzerce, o velikosti ¼ jedné strany tak, aby došlo k zanesení inzerce do celostátně (nikoliv regionálně) šířené části novin, a při velikosti textu minimálně 18pt, zveřejnit následující omluvu: „Distributor zboží „ARIEL 3in1 PODS“ se tímto omlouvá distributorovi zboží značky „PERSIL“ za to, že ve svých reklamách použil zavádějícího tvrzení, že „ARIEL 3in1 PODS jsou „nejlepší gelové kapsle proti skvrnám“, a navíc použil zavádějící vizuální srovnání záměrně a neoprávněně hanobící účinnost výrobků značky „PERSIL“ a také zavádějící vizuální prvek německé vlajky, čímž se neoprávněně přizivil na pověsti kvality německých výrobků, přestože výrobky „ARIEL 3in1 PODS“ nejsou v Německu vyráběny. Procter & Gamble Czech Republic s.r.o.”
- V. Žalobce je oprávněn na náklady žalovaného zveřejnit výrok rozsudku, a to jednou v pondělním a jednou v pátečním vydání MF DNES na stránce A4 nebo A5, formou placené inzerce, o velikosti ½ jedné strany tak, aby došlo k zanesení inzerce do celostátně (nikoliv regionálně) šířené části novin, a jednou v pondělním a jednou v pátečním vydání Hospodářských novin na stránce 14 nebo 15, formou placené inzerce, o velikosti ½ jedné strany tak, aby došlo k zanesení inzerce do celostátně (nikoliv regionálně) šířené části novin.
- VI. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci na náhradu nákladů řízení částku, jejíž výše bude uvedena v písemném vyhotovení rozsudku, a to do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku, k rukám právního zástupce žalobce JUDr. Karla Čermáka jr., Ph.D., LL.M., advokáta se sídlem Praha 5, Elišky Peškové 735/15.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce podal dne 3.11.2015 ke zdejšímu soudu návrh, kterým požadoval ochranu před nekalosoutěžním jednáním žalovaného. Žalobce tvrdil, že na trhu dlouhodobě a masivně nabízí výrobek „PERSIL DUO-CAPS“, dávkovaný gelový prací prostředek (dále jen „PERSIL“). Žalovaný nabízí zastupitelný výrobek – gelový prací prostředek „ARIEL 3in1 Pods“ (dále jen „ARIEL“). Žalobce se dozvěděl, že 18.7.2015 začal žalovaný v České republice šířit novou televizní reklamu na přípravek „ARIEL“. Žalobce se domnívá, že v důsledku obsahu a prezentace této reklamy, je tato reklama v rozporu se zákazem nekalé soutěže (v rozporu s generální klauzulí, ale i podle zvláštních skutkových podstat

týkajících se srovnávací reklamy, klamavé reklamy, klamavého označení zboží a zlehčování). Zejména žalobce namítá, že reklama závadně uvádí, že výrobky ARIEL jsou „Nejlepší gelové kapsle proti skvrnám“, když toto tvrzení je založeno na laboratorním zkoušení v tak úzkém segmentu (víno/čokoláda), že není možné hovořit o obecné účinnosti (12 dalších základních druhů znečištění); dále se žalovaný v reklamě dovolává prokázání účinnosti dle nezávislých testů, která jsou však nedostupné; žalovaný prezentuje vizuální srovnání účinnosti, které je ilustrativní nikoliv reálné; zobrazením německé vlajčky navozuje reklama dojem, že výrobek je německým výrobkem, ačkoliv není v Německu vyráběn. Nezávislé zkoušky vypracované pro žalobce neprokázaly průkazně vyšší účinnost reklamovaného výrobku, a to ani v úzkém vymezení vínové a čokoládové skvrny. Předmětná reklama je jednáním v hospodářské soutěži, neboť jejím cílem je zvýšit prodej přípravku „ARIEL“, a to na úkor výrobku žalobce. Uvedené prokazuje způsobnost přivození újmy žalobci. Reklama je klamavá z pohledu rozporu s dobrými mravy, čímž dochází k narušení rozhodovacích procesů spotřebitele v neprospěch žalobce. Reklama také nesplňuje zákonné podmínky pro srovnávací reklamu. Žalobce tak žádal, aby soud uložil žalovanému, aby přestal v České republice užívat předmětnou reklamu na přípravek „ARIEL“, resp. reklamu obsahující závadné prvky, dále potvrdil právo žalobce na uveřejnění rozsudku a uložit žalovanému publikovat omluvu.

Soud žalovanému ve smyslu § 114b odst. 1 občanského soudního řádu (dále jen „o.s.ř.“) uložil, aby se ve lhůtě 30 dnů ode dne doručení usnesení písemně vyjádřil ve věci samé k žalobě, která mu byla spolu s tímto rozhodnutím doručena, s tím, že ve vyjádření je povinen uvést, zda nárok uplatněný v žalobě uznává, popřípadě zda jej uznává jen zčásti nebo co do základu. Uzná-li nárok, rozhodne soud na tomto základě o věci samé (o její části nebo o jejím základu) rozsudkem pro uznání (§ 153a odst. 1 o.s.ř.). Pokud však žalovaný nárok zcela neuzná, je povinen ve vyjádření vylíčit rozhodující skutečnosti o věci samé, na nichž staví svoji obranu proti žalobě, označit důkazy k prokázání svých tvrzení a připojit listiny, na něž se ve svém vyjádření odvolává. Pro případ, že žalovaný nemůže ve stanovené lhůtě podat písemné vyjádření ve věci samé, byla mu dále uložena povinnost ještě před uplynutím této lhůty soudu sdělit, jaký vážný důvod mu v tom brání, a na výzvu soudu tento tvrzený vážný důvod prokázat. Závěrem byl žalovaný poučen, že pokud se bez vážného důvodu ve věci samé včas písemně nevyjádří a ani ve stanovené lhůtě soudu nesdělí, jaký vážný důvod mu v tom brání, bude soud mít za to, že nárok, který je proti němu žalobou uplatňován, uznává, a soud proto ve věci samé rozhodne rozsudkem pro uznání ve smyslu § 153a odst. 3 o.s.ř. Usnesení spolu s žalobou bylo žalovanému doručeno do vlastních rukou do datové schránky dne 18.11.2016. Podle § 114b odst. 4 o.s.ř. usnesení podle odstavce 1 musí být žalovanému doručeno do vlastních rukou. Náhradní doručení je vyloučeno; to neplatí, doručuje-li se prostřednictvím veřejné datové sítě do datové schránky.

Lhůta k podání vyjádření ve věci samé žalovanému marně uplynula, neboť žalovaný v souladu s výzvou soudu a i přes poučení ve stanovené lhůtě toto vyjádření, v němž by vylíčil rozhodující skutečnosti, na nichž by stavěl svoji obranu proti žalobě, ve stanovené lhůtě nepodal, nepřipojil listinné důkazy, jichž by se případně dovolával, a ani neoznačil žádné důkazy k prokázání svých tvrzení.

Ve smyslu § 114b odst. 1 a 2 o.s.ř. vyžaduje-li to povaha věci nebo okolnosti případu, jakož i tehdy, bylo-li o věci rozhodnuto platebním rozkazem, elektronickým platebním rozkazem nebo evropským platebním rozkazem, může předseda senátu místo výzvy podle § 114a odst. 2 písm. a) nebo, nebylo-li takové výzvě řádně a včas vyhověno, žalovanému usnesením uložit, aby se ve věci písemně vyjádřil a aby v případě, že nárok

uplatněný v žalobě zcela neuzná, ve vyjádření vylíčil rozhodující skutečnosti, na nichž staví svoji obranu, a k vyjádření připojil listinné důkazy, jichž se dovolává, popřípadě označil důkazy k prokázání svých tvrzení; to neplatí ve věcech, v nichž nelze uzavřít a schválit smír (§ 99 odst. 1 a 2), a ve věcech uvedených v § 120 odst. 2. K podání vyjádření podle odstavce 1 předseda senátu určí lhůtu, která nesmí být kratší než 30 dnů od doručení usnesení. Bylo-li o věci rozhodnuto platebním rozkazem, elektronickým platebním rozkazem nebo evropským platebním rozkazem, určí tuto lhůtu až ode dne uplynutí lhůty k podání odporu proti platebnímu rozkazu, elektronickému platebnímu rozkazu nebo evropskému platebnímu rozkazu. Dle § 114b odst. 5 o.s.ř. jestliže se žalovaný bez vážného důvodu na výzvu soudu podle odstavce 1 včas nevyjádří a ani ve stanovené lhůtě soudu nesdělí, jaký vážný důvod mu v tom brání, má se za to, že nárok, který je proti němu žalobou uplatňován, uznává; o tomto následku (§ 153a odst. 3) musí být poučen. To neplatí, jsou-li splněny předpoklady pro zastavení řízení nebo odmítnutí žaloby.

Podle ustanovení § 153a odst. 1 a 3 o.s.ř. uzná-li žalovaný v průběhu soudního řízení nárok nebo základ nároku, který je proti němu žalobou uplatňován, rozhodne soud rozsudkem podle tohoto uznání. Uzná-li žalovaný nárok proti němu žalobou uplatněný jen zčásti, rozhodne soud rozsudkem podle tohoto uznání, jen navrhne-li to žalobce. Rozsudkem pro uznání rozhodne soud také tehdy, má-li se za to, že žalovaný nárok, který je proti němu žalobou uplatňován, uznal (§ 114b odst. 5 a § 114c odst. 6). Dle § 153a odst. 2 o.s.ř. nelze rozsudek pro uznání vydat ve věcech, v nichž nelze uzavřít a schválit smír (§ 99 odst. 1 a 2). Podle § 153a odst. 4 o.s.ř. jen pro vydání rozsudku pro uznání nemusí být nařízeno jednání, dle § 157 odst. 3 o.s.ř. soud v odůvodnění rozsudku pro uznání uvede pouze předmět řízení a stručně vyloží důvody, pro které rozhodl rozsudkem pro uznání.

Protože se tedy žalovaný k podané žalobě ve věci samé nevyjádřil ve stanovené lhůtě a ani před jejím uplynutím nesdělil, jaký vážný důvod mu v tom brání, přičemž o následcích nesplnění této povinnosti byl řádně poučen, má soud za to, že nárok žalobce, který je proti němu uplatňován, žalovaný uznává. Soud tedy dospěl k závěru, že v daném případě byly splněny zákonné předpoklady, a proto postupoval ve smyslu § 153a odst. 1 a 3 o.s.ř. a ve věci rozhodl rozsudkem pro uznání, jímž žalobě zcela vyhověl, soud neshledal žádné okolnosti jsoucí v rozporu s kogentními předpisy, které by rozhodnutí rozsudkem pro uznání bránily. Věc pak soud právně posoudil podle § 2976 a násl. zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, v platném znění.

Vzhledem k výše uvedenému soud žalobci, který byl ve věci zcela úspěšný, přiznal dle §142 odst. 1 o.s.ř. právo na náhradu nákladů v celkové částce 10.000,- Kč, představované částkou za zaplacený soudní poplatek, náklady právního zastoupení soud žalobci nepřiznal, neboť žalobce nedoložil soudu výzvu žalovanému dle 142a odst. 1 o.s.ř. a soud neshledal důvod zvláštního zřetele hodný, který by přiznání náhrady nákladů řízení odůvodňoval. V souladu s § 160 odst. 1 část věty před středníkem o.s.ř. pak soud stanovil lhůtu k plnění v trvání tří dnů od právní moci rozsudku. Ve smyslu § 149 odst. 1 o.s.ř. je žalovaný povinen zaplatit náhradu nákladů řízení k rukám advokáta, který žalobce v řízení zastupoval.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do 15 dnů ode dne doručení jeho písemného vyhotovení k Vrchnímu soudu v Praze prostřednictvím Krajského soudu v Praze, se sídlem nám. Kinských č. 5, 150 75 Praha 5.

Odvolání lze podat pouze pro vady spočívající v tom, že nebyly splněny podmínky řízení, rozhodoval věcně nepřislušný soud prvního stupně, rozhodnutí soudu prvního stupně vydal vyloučený soudce (přísedící) nebo soud prvního stupně byl nesprávně obsazen, ledaže místo samosoudce rozhodoval senát, případně že existují skutečnosti nebo důkazy, jimiž má být prokázáno, že nebyly splněny předpoklady pro vydání rozsudku pro uznání. (§ 153a, § 205 odst. 2 písm. a), § 205b o.s.ř.)

Proti výroku o nákladech řízení a o lhůtě k plnění lze podat odvolání do 15 dnů ode dne doručení písemného vyhotovení rozsudku k Vrchnímu soudu v Praze prostřednictvím Krajského soudu v Praze, se sídlem nám. Kinských č. 5, 150 75 Praha 5.

Nesplní-li povinný dobrovolně svoji povinnost uloženou mu tímto rozhodnutím, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí nebo návrh na nařízení exekuce.

V Praze dne 15. ledna 2016

Mgr. Pavla Peltrámová, v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Martina Kuceková

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Vrchní soud v Praze rozhodl jako soud odvolací v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Yvony Svobodové a soudců JUDr. Jiřího Macka a JUDr. Romana Horáčka, Ph.D., v právní věci žalobce **HENKEL ČR, spol. s r. o.** se sídlem v Praze 7, U Průhonu 10, IČ 15889858, zastoupeného JUDr. Karlem Čermákem jr., Ph.D., LL. M., advokátem se sídlem v Praze 5, Elišky Peškové 735/15, proti žalovanému **Procter & Gamble Czech Republic s. r. o.** se sídlem v Rakovníku, Ottova 402, IČ 27086721, zastoupenému JUDr. Jiřím Jarošem, Ph.D., advokátem se sídlem v Praze 4, Na Pankráci 11/449, o ochranu proti jednání nekalé soutěže, k odvolání žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 15. 1. 2016, č. j. 59 Cm 388/2015-48,

t a k t o :

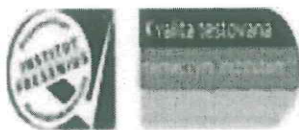
Rozsudek soudu prvního stupně se mění tak, že rozsudek pro uznání se nevydává a ve výroku VI. se zrušuje.

Odůvodnění:

Shora uvedeným rozsudkem, který byl vydán jako rozsudek pro uznání soud prvního stupně vyhověl žalobě a žalovanému uložil povinnost zajistit ukončení šíření televizní reklamy na výrobek **ARIEL 3in1 PODS** obsahující následující slovní sdělení: „Nejlepší gelové kapsle proti skvrnám.“ (výrok I.), dále povinnost zajistit ukončení šíření televizní reklamy na výrobek **ARIEL 3in1 PODS** obsahující následující vizuální prvek:

(výrok II.) a povinnost zajistit ukončení šíření televizní reklamy na výrobek ARIEL 3in1 PODS obsahující následující vizuální prvek:

(výrok III.). Žalovanému dále uložil povinnost do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku, jednou v pondělním a jednou v pátečním vydání deníku MF DNES na stránce A4 nebo A5, formou placené inzerce, o velikosti ¼ jedné strany tak, aby došlo k zanesení inzerce do celostátně (nikoliv regionálně) šířené části novin, a při velikosti textu minimálně 18pt, zveřejnit následující omluvu: „Distributor zboží „ARIEL 3in1 PODS“ se tímto omlouvá distributorovi zboží značky „PERSIL“ za to, že ve svých reklamách použil zavádějícího tvrzení, že ARIEL 3in1 PODS jsou „nejlepší gelové kapsle proti skvrnám“, a navíc použil zavádějící vizuální srovnání záměrně a neoprávněně hanobící účinnost výrobků značky „PERSIL“ a také zavádějící vizuální prvek německé vlajky, čímž se neoprávněně přizivil na pověsti kvality německých výrobků, přestože výrobky „ARIEL 3in1 PODS“ nejsou v Německu vyráběny. Procter & Gamble Czech Republic s. r. o.“ (výrok IV.). Soud prvního stupně rovněž přiznal žalobci oprávnění na náklady žalovaného zveřejnit výrok rozsudku, a to jednou v pondělním a jednou v pátečním vydání deníku MF DNES na stránce A4 nebo A5, formou placené inzerce, o velikosti ½ jedné strany tak, aby došlo k zanesení inzerce do celostátně (nikoliv regionálně) šířené části novin, a jednou v pondělním a jednou v pátečním vydání deníku Hospodářské noviny na stránce 14 nebo 15, formou placené inzerce, o velikosti ½ jedné strany tak, aby došlo k zanesení inzerce do celostátně (nikoliv regionálně) šířené části novin (výrok V.). Žalovaného zavázal k náhradě nákladů řízení žalobci ve výši, která měla být uvedena v písemném vyhotovení rozsudku, a to do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám advokáta JUDr. Karla Čermáka jr., Ph.D., LL. M. (výrok VI.).

Soud prvního stupně při rozhodování vyšel ze žaloby, kterou se žalobce domáhal vůči žalovanému ochrany proti jednání nekalé soutěže. Tvrdil, že na trhu dlouhodobě a masivně nabízí výrobek „PERSIL DUO-CAPS“, dávkovaný gelový prací prostředek (dále jen „PERSIL“). Žalovaný nabízí zastupitelný výrobek – gelový prací prostředek „ARIEL 3in1 Pods“ (dále jen „ARIEL“). Žalobce se dozvěděl, že 18. 7. 2015 začal žalovaný v České republice šířit novou televizní reklamu na přípravek „ARIEL“. Žalobce se domnívá, že v důsledku obsahu a prezentace této reklamy, je tato reklama v rozporu se zákazem nekalé soutěže (v rozporu s generální klauzulí, ale i podle zvláštních skutkových podstat týkajících se srovnávací reklamy, klamavé reklamy, klamavého označení zboží a zlehčování). Zejména žalobce namítá, že reklama závadně uvádí, že výrobky ARIEL jsou „Nejlepší gelové kapsle proti skvrnám“, když toto tvrzení je založeno na laboratorním zkoušení v tak úzkém segmentu (víno/čokoláda), že není možné hovořit o obecné účinnosti (12 dalších základních druhů znečištění); dále se žalovaný v reklamě dovolává prokázání účinnosti dle nezávislých testů, která jsou však nedostupné; žalovaný prezentuje vizuální srovnání účinnosti, které je ilustrativní nikoliv reálné; zobrazením německé vlajky navozuje reklama dojem, že výrobek je německým výrobkem, ačkoliv není v Německu vyráběn. Nezávislé zkoušky vypracované pro žalobce neprokázaly průkazně vyšší účinnost reklamovaného výrobku, a to ani v úzkém vymezení vínových a čokoládových skvrn. Předmětná reklama je jednáním v hospodářské soutěži, neboť jejím cílem je zvýšit prodej přípravku „ARIEL“, a to na úkor výrobku žalobce. Uvedené prokazuje způsoblost přivození újmy žalobci. Reklama je klamavá z pohledu

rozporu s dobrými mravy, čímž dochází k narušení rozhodovacích procesů spotřebitele v neprospěch žalobce. Reklama také nesplňuje zákonné podmínky pro srovnávací reklamu. Žalobce proto navrhl, aby soud prvního stupně uložil žalovanému zajistit ukončení závadné reklamy na přípravek „ARIEL“, resp. reklamy obsahující závadné prvky, přiznal žalobci právo na uveřejnění rozsudku a uložil žalovanému uveřejnění omluvy.

Soud prvního stupně v souladu s ust. § 114b odst. 1 o. s. ř. uložil, aby se ve lhůtě 30 dnů ode dne doručení usnesení písemně vyjádřil ve věci samé k žalobě, která mu byla spolu s tímto rozhodnutím doručena, s tím, že ve vyjádření je povinen uvést, zda nárok uplatněný v žalobě uznává, popřípadě zda jej uznává jen zčásti nebo co do základu. Uzná-li nárok, rozhodne soud na tomto základě o věci samé (o její části nebo o jejím základu) rozsudkem pro uznání (§ 153a odst. 1 o. s. ř.). Pokud však žalovaný nárok zcela neuzná, je povinen ve vyjádření vylíčit rozhodující skutečnosti o věci samé, na nichž staví svoji obranu proti žalobě, označit důkazy k prokázání svých tvrzení a připojit listiny, na něž se ve svém vyjádření odvolává. Pro případ, že žalovaný nemůže ve stanovené lhůtě podat písemné vyjádření ve věci samé, byla mu dále uložena povinnost ještě před uplynutím této lhůty soudu sdělit, jaký vážný důvod mu v tom brání, a na výzvu soudu tento tvrzený vážný důvod prokázat. Závěrem byl žalovaný poučen, že pokud se bez vážného důvodu ve věci samé včas písemně nevyjádří a ani ve stanovené lhůtě soudu nesdělí, jaký vážný důvod mu v tom brání, bude soud mít za to, že nárok, který je proti němu žalobou uplatňován, uznává, a soud proto ve věci samé rozhodne rozsudkem pro uznání ve smyslu § 153a odst. 3 o. s. ř. Usnesení spolu s žalobou bylo žalovanému doručeno do vlastních rukou do datové schránky dne 18. 11. 2016. Podle ust. § 114b odst. 4 o. s. ř. usnesení podle odstavce 1 musí být žalovanému doručeno do vlastních rukou. Náhradní doručení je vyloučeno; to neplatí, doručuje-li se prostřednictvím veřejné datové sítě do datové schránky.

Lhůta k podání vyjádření ve věci samé žalovanému marně uplynula, neboť žalovaný v souladu s výzvou soudu a i přes poučení ve stanovené lhůtě toto vyjádření, v němž by vylíčil rozhodující skutečnosti, na nichž by stavěl svoji obranu proti žalobě, ve stanovené lhůtě nepodal, nepřipojil listinné důkazy, jichž by se případně dovolával, a ani neoznačil žádné důkazy k prokázání svých tvrzení. Soud prvního stupně proto postupoval podle ust. § 153a odst. 1 a 3 o. s. ř., a o žalobě rozhodl rozsudkem pro uznání. O nákladech řízení rozhodl podle ust. § 142 odst. 1 o. s. ř. tak, že jejich náhradu přiznal úspěšnému žalobci.

Proti tomuto rozsudku se v celém rozsahu včas odvolal žalovaný a namítl, že nebyly splněny podmínky řízení ani předpoklady pro vydání rozsudku pro uznání. Žalovaný dále poukázal na to, že napadený rozsudek pro uznání představuje zásah do ústavně zaručených práv a svobod žalovaného. V doplnění odvolání žalovaný uvedl, že ust. § 114b odst. 5 o. s. ř. je v rozporu s ústavním pořádkem ČR a že u Ústavního soudu je aktuálně projednávána plenární věc pod sp. zn. Pl. ÚS 13/15 o návrhu na zrušení ust. § 114b odst. 5 o. s. ř. Podle žalovaného nemohla nastat fikce uznání proto, že žalobní návrh (petit) trpěl vadami v podobě neurčitosti a nevykonatelnosti. Protože se v dané věci jednalo o základ věci ve sporu o ochranu práv porušených nebo ohrožených údajným nekalosoutěžní jednání, jde o řízení, které je ze zákona koncentrováno a výzva podle ust. § 114b o. s. ř. není přípustná. Dále žalovaný poukázal na to, že po doručení výzvy podle ust. § 114b o. s. ř. a ještě před uplynutím lhůty stanovené usnesením ze dne 13. 11. 2015, byl soudu prvního stupně zaslán nesouhlas s uplatněnými nároky, a to doplnění odvolání odpůrce proti usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 1. 10. 2015, č. j. 59 Nc 4004/2015-39, kterým bylo proti žalovanému nařízeno k návrhu navrhovatele předběžné opatření. V doplnění 2 žalovaný zopakoval, že výzva podle ust. § 114b o. s. ř. není podle ust. § 118b o. s. ř. přípustná a neměla být vydána. Poukázal rovněž na to, že rozsudek pro uznání neměl být vydán již proto, že žalobce podáním žaloby sledoval cíl odporující dobrým mravům

Žalobce ve vyjádření k odvolání žalovaného, včetně doplnění uvedl, že s argumentací obsaženou v odvolání a v doplnění odvolání nesouhlasí a má za to, že napadený rozsudek byl vydán v souladu se zákonem, když byly splněny podmínky pro vydání rozsudku pro uznání. Žalovaný zjevně bez důvodu zmeškal soudem prvního stupně stanovenou lhůtu pro vyjádření se k výzvě podle ust. § 114b odst. 1 o. s. ř. a soud prvního stupně postupoval správně, pokud vydal rozsudek pro uznání, aniž se zabýval oprávněností nároku či kvalitou důkazů. Tím se značná část argumentace žalovaného stává zcela irelevantní, především argumentace ohledně negativních dopadů rozsudku na žalovaného, založená na údajné zlé víře žalobce. Nedůvodná byla i ústavněprávní argumentace žalovaného, která se opírala o probíhající řízení před Ústavním soudem, neboť toto řízení vyústilo v rozhodnutí, které argumentaci žalovaného nesvědčí – rozsudky pro uznání byly shledány ústavně konformními. Nebyly splněny ani podmínky podle ust. § 205b o. s. ř., které stanoví možnosti odvolání proti rozsudku pro uznání. Žalobce proto navrhl, aby odvolací soud rozsudek soudu prvního stupně potvrdil a žalovanému uložil povinnost nahradit žalobci náklady řízení před soudy obou stupňů.

Odvolací soud přezkoumal napadený rozsudek soudu prvního stupně, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo podle ust. § 212 a násl. o. s. ř. a dospěl k závěru, že odvolání žalovaného je důvodné, třebaže z jiných, než v něm uvedených důvodů.

Důvodem, pro který neměl být rozsudek pro uznání vydán, je požadavek žalobce na přiznání oprávnění uveřejnit na náklady žalovaného výrok rozsudku v jednom pondělním a jednom pátečním vydání MF DNES na stránce A4 nebo A5, formou placené inzerce o velikosti ½ jedné strany tak, aby došlo k zanesení inzerce do celostátně (nikoli regionálně) šířené části novin, a jednou v pondělním a jednou v pátečním vydání deníku Hospodářské noviny na stránce 14 nebo 15 formou placené inzerce, o velikosti ½ jedné strany tak, aby došlo k zanesení inzerce do celostátně (nikoli regionálně) šířené části novin. Podle ust. § 155 odst. 4 o. s. ř. může nalézací soud, vyhoví-li návrhu na uveřejnění rozsudku, podle okolností případu stanovit též rozsah, formu a způsob uveřejnění. Jediným kritériem jsou přitom okolnosti konkrétního případu. Rozsah, forma i způsob uveřejnění musí být přiměřeným a spravedlivým následkem neúspěchu ve sporu. Je také třeba vzít v úvahu informační hodnotu takového zveřejnění, a to jak z hlediska obecného, tak z hlediska účastníka, který měl ve věci úspěch; zvážit, který publikační prostředek nejlépe poslouží sledovanému účelu, a přitom nebude pro neúspěšného účastníka zbytečně zatěžující. Pokud se však žalobce domáhal, aby mu nalézací soud přiznal oprávnění uveřejnit na náklady žalovaného jen výrok rozsudku, jde o požadavek nepřipustný. Závěr o nutnosti uveřejnit rozsudek celý či s odpovídající částí odůvodnění vyplývá z gramatického i teleologického výkladu ust. § 155 odst. 4 o. s. ř., který se zmiňuje o právu uveřejnit rozsudek a nikoli jen jeho výrok. Účelem uveřejnění rozsudku je informovat v zájmu účastníků či širší veřejnosti o výsledku soudního řízení, ale jde také o způsob komplementárního posílení žalovaného nebo bránění nároku. Bez uveřejnění odpovídající části odůvodnění by však informační hodnota uveřejnění rozsudku byla významně snížena. Případná modifikace petitu soudem prvního stupně tím způsobem, že by krom uveřejnění výroku žalobce uveřejnil i odůvodnění, by přesahovala možnosti modifikace, jak dovodila rozhodovací praxe i odborná literatura. Nalézací soud může v rámci návrhu zvážit, jak lze v daném případě nejlépe dosáhnout účelu uveřejněním rozsudku, to však neznamená, že soud může přesáhnout návrh. Vázanost soudu návrhem je jednou ze základních zásad sporného řízení a pravidla vybočující z této zásady je jako výjimky nutno vykládat restriktivně. Odvolací soud uzavřel, že předmětný požadavek je nepřipustný a takto formulovanou žalobu je třeba ve výroku V. bez dalšího zamítnout. Nejde např. o nepřesné nebo vadné podání, kde nedostatek by mohl být odstraněn postupem podle ust. § 43 o. s. ř. a nejde ani o podmínku řízení. Za situace, kdy soud prvního stupně vyhověl požadavku na nepřipustné plnění, byť rozsudkem pro uznání, nemůže ani tento rozsudek obstát. Vzhledem

k tomu, že rozsudek pro uznání buď platí v celém rozsahu, nebo neplatí vůbec, částečné vyhovění nepřichází v úvahu, byl odvolací soud nucen podle ust. § 220 odst. 1 o. s. ř. změnit v celém rozsahu napadený rozsudek tak, že rozsudek pro uznání se nevydává, neboť po právu neměl být vydán, výrok VI. o nákladech řízení byl zrušen (a odstraněn), neboť není-li rozsudek pro uznání, není na místě rozhodovat ani o nákladech řízení.

Poučení: Proti tomuto rozsudku lze podat dovolání za podmínek uvedených v ust. § 237 o. s. ř. do dvou měsíců od jeho doručení k Nejvyššímu soudu ČR, prostřednictvím Krajského soudu v Praze. Přípustnost dovolání je oprávněn zkoumat jen dovolací soud.

V Praze dne 24. května 2017

JUDr. Yvona S v o b o d o v á v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Romana Milerská

Romana
Milerská
Digitálně podepsal
Romana Milerská
Datum: 2017.08.28
14:26:43 +02'00'

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší soud České republiky rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Zdeňka Dese a soudců JUDr. Ing. Pavla Horáka, Ph.D., a JUDr. Moniky Vackové ve věci žalobkyně **HENKEL ČR, spol. s r.o.**, se sídlem v Praze 7 - Holešovicích, U Průhonu 700/10, PSČ 170 00, IČO 15889858, zastoupené JUDr. Karlem Čermákem, advokátem se sídlem v Praze 5 – Smíchově, Elišky Peškové 735/15, PSČ 150 00, proti žalované **Procter & Gamble Czech Republic s.r.o.** se sídlem v Rakovníku, Ottova 402, PSČ 269 32, IČO 27086721, zastoupené JUDr. Jiřím Jarošem, Ph.D., advokátem se sídlem v Praze 4 – Nuslích, Na Pankráci 11/449, PSČ 140 00, o ochranu před nekalou soutěží, vedené u Krajského soudu v Praze pod sp. zn. 59 Cm 388/2015, o dovolání žalobkyně proti rozsudku Vrchního soudu v Praze ze dne 24. května 2017, č. j. 3 Cmo 62/2016-125, takto:

Rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 24. května 2017, č. j. 3 Cmo 62/2016-125, **se ruší a věc se vrací** odvolacímu soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Krajský soud v Praze rozsudkem pro uznání ze dne 15. ledna 2016, sp. zn. 59 Cm 388/2015-48, vydaným podle § 153a odst. 3 a § 114b odst. 5 o. s. ř., uložil žalované zajistit ukončení šíření televizní reklamy na výrobek ARIEL 3in1 PODS obsahující slovní a obrazové prvky v rozsudku specifikované (výroky I až III), uložil žalované zveřejnit v celostátním deníku formou placené inzerce omluvu žalobkyni za to, že „ve svých reklamách použila zavádějící tvrzení, že ARIEL 3in1 PODS jsou ‘nejlepší gelové kapsle proti skvrnám’ a navíc použila zavádějící vizuální srovnání záměrně a neoprávněně hanobící účinnost výrobků značky PERSIL a také zavádějící vizuální prvek německé vlajky, čímž se neoprávněně přizivila na pověsti kvality německých výrobků, přestože výrobky

ARIEL 3in1 PODS nejsou v Německu vyráběny“ (IV. výrok), dále žalované uložil zveřejnit v celostátním deníku v podobě ve výroku specifikované výroky rozsudku (V. výrok) a nahradit žalobkyni náklady řízení (VI. výrok).

Odvolací soud ve výroku uvedeným rozsudkem rozsudek soudu prvního stupně změnil tak, že se rozsudek pro uznání nevydává, ve výroku VI. rozsudek soudu prvního stupně zrušil. Dospěl totiž k závěru, že rozsudek pro uznání „neměl být vydán“ proto, že obsahuje požadavek žalobkyně na zveřejnění výroku rozsudku. Uvedl, že podle § 155 odst. 4 o. s. ř. stanoví nalézací soud podle okolností konkrétního případu rozsah, formu a způsob uveřejnění rozsudku tak, aby zveřejnění bylo přiměřeným a spravedlivým následkem neúspěchu ve sporu a mělo patřičnou informační hodnotu. Požadavek na zveřejnění pouhého výroku rozsudku označil za nepřijatelný, odporující ustanovení § 155 odst. 4 o. s. ř., neboť účelem uveřejnění rozsudku je mj. informovat v zájmu účastníků či širší veřejnosti o výsledku soudního řízení, bez uveřejnění odpovídající části odůvodnění by však informační hodnota uveřejnění rozsudku byla významně snížena. Požadavek na zveřejnění výroku rozsudku je podle odvolacího soudu nepřijatelný, žalobu v této části bylo třeba bez dalšího zamítnout.

Proti rozsudku odvolacího soudu podala žalobkyně dovolání, které považuje za přípustné podle § 237 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o. s. ř.“), uplatňujíc důvod nesprávného právního posouzení věci podle § 241a odst. 1 o. s. ř. Podle jejího názoru totiž odvolací soud nesprávně, v rozporu s judikaturou (např. s rozsudkem Nejvyššího soudu ze dne 27. června 2007, sp. zn. 25 Cdo 2667/2005), posoudil otázku procesního práva, protože rozsudek pro uznání přezkoumal z nepřijatelného odvolacího důvodu.

Rozsudek odvolacího soudu má dovolatelka rovněž za nepřezkoumatelný, protože v něm odvolací soud nevysvětlil, na základě kterého konkrétního, v zákoně taxativně vymezeného odvolacího důvodu rozsudek soudu prvního stupně přezkoumal a nezdůvodnil ani (neuvedl konkrétní zákonné ustanovení, z něhož vyšel), z jakého důvodu zrušil celý rozsudek pro uznání a proč dovedl, že rozsudek pro uznání „buď platí v celém rozsahu, nebo neplatí vůbec“. Takto zdůvodněné rozhodnutí považuje dovolatelka, odkazující na judikaturu Ústavního soudu, za libovůli soudu. Zmiňuje v té souvislosti též rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 28. července 2010, sp. zn. 23 Cdo 28/2010, který možnost vydat částečný rozsudek pro uznání nevyloučil.

Podle dovolatelky posoudil odvolací soud nesprávně též otázku hmotného práva, kterou judikatura dosud neřešila, totiž zda lze přiznat právo pouze na zveřejnění výroku rozsudku podle § 155 odst. 4 o. s. ř., je-li výrok rozsudku formulován tak obsáhle a úplně, že sám o sobě řádně a v zájmu účastníka i široké veřejnosti informuje o výsledku soudního procesu, nedochází tedy ke snížení informační hodnoty rozsudku. Dovolatelka uvedla, že si je vědoma rozsudku Nejvyššího soudu sp. zn. 3 Cdo 7/2013 (správně jde o rozsudek ze dne 29. června 2015, sp. zn. 23 Cdo 7/2013), z něhož odvolací soud citoval, je však přesvědčena, že závěry tohoto rozsudku se v daném případě neuplatní právě proto, že samotný výrok rozsudku vzhledem k tomu, jak je formulován (včetně nároků zdržovacích i vzhledem k formulaci požadované omluvy) by veřejnosti dostatečně objasnil okolnosti sporu.

Žalovaná navrhl dovolání zamítnout, neboť rozhodnutí odvolacího soudu považuje za věcně správné.

Rozhodné znění občanského soudního řádu pro dovolací řízení (do 29. září 2017) se podává z bodu 2 článku II části první zákona č. 296/2017 Sb., kterým se mění zákon č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád (dále jen „o. s. ř.“), ve znění pozdějších předpisů, zákon

č. 292/2013 Sb., o zvláštních řízeních soudních, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony.

Nejvyšší soud jako soud dovolací (§ 10a o. s. ř.) po zjištění, že dovolání bylo podáno řádně a včas, osobou k tomu oprávněnou a řádně zastoupenou podle § 241 odst. 1 o. s. ř., dospěl k závěru, že dovolání je podle § 237 o. s. ř. přípustné pro řešení otázky přípustných odvolacích důvodů u rozsudku pro uznání. Tuto otázku odvolací soud vyřešil v rozporu s judikaturou Nejvyššího soudu.

Dovolání je proto též důvodné.

Podle § 205b o. s. ř. u odvolání proti rozsudku pro uznání nebo proti rozsudku pro zmeškání jsou odvolacím důvodem jen vady uvedené v § 205 odst. 2 písm. a) a skutečnosti nebo důkazy, jimiž má být prokázáno, že nebyly splněny předpoklady pro jejich vydání (§ 153a, § 153b). Podle § 212a odst. 4 o. s. ř. může odvolací soud přezkoumat rozsudek pro uznání nebo pro zmeškání jen z důvodů v § 205b uvedených.

Zákonnými hledisky, podle nichž může odvolací soud přezkoumat rozsudek pro uznání, i když jde o rozsudek vydaný na základě fikce uznání žalobou uplatněného nároku (§ 114b odst. 5 o. s. ř.) se Nejvyšší soud zabýval např. v usnesení z 9. března 2006, sp. zn. 21 Cdo 1613/2006. Vyšel z citovaného ustanovení § 205b o. s. ř. a doplnil, že v odvolání proti rozsudku pro uznání vydanému soudem prvního stupně na základě fikce uznání nároku může účastník namítat a při rozhodování o tomto odvolání smí odvolací soud zohlednit jen vady uvedené v ustanovení § 205a odst. 1 písm. a) o. s. ř. (tj. vady spočívající v tom, že nebyly splněny podmínky řízení, že rozhodoval věcně nepřislušný soud prvního stupně, že rozhodnutí soudu prvního stupně vydal vyloučený soudce nebo přísedící nebo že soud prvního stupně byl nesprávně obsazen, ledaže místo samosoudce rozhodoval senát) nebo skutečnosti a důkazy, které zpochybňují předpoklady, za jejichž splnění lze rozhodnout ve věci rozsudkem pro uznání. V usnesení ze dne 18. května 2006, sp. zn. 25 Cdo 1954/2005, Nejvyšší soud za použití totožné argumentace doplnil, že podle ustanovení § 153a odst. 2 o. s. ř. rozsudek pro uznání nelze vydat ve věcech, v nichž nelze uzavřít a schválit smír podle § 99 odst. 1 a 2 o. s. ř.

Podle § 99 odst. 1 věta první o. s. ř. mohou účastníci skončit řízení soudním smírem, připouští-li to povaha věci. Podle § 99 odst. 2 o. s. ř. soud navržený smír neschválí pouze tehdy, je-li v rozporu s právními předpisy.

Z rozhodnutí odvolacího soudu není zřejmé, zda zvažoval předpoklady pro vydání rozsudku pro uznání z pohledu § 153 odst. 2 o. s. ř., resp. § 99 odst. 1 a 2 o. s. ř., své rozhodnutí zdůvodnil pouze tím, že soud rozhodl o „nepřípustném plnění“, za které měl požadavek na zveřejnění výroku rozsudku. Vyšel přitom z ustanovení § 155 odst. 4 o. s. ř., z jehož znění dovodil, že zveřejnit lze pouze rozsudek, nikoli jen jeho výrok bez odpovídající části odůvodnění.

Podle § 155 odst. 4 o. s. ř. platí, že ve věcech ochrany práv porušených nebo ohrožených nekalým soutěžním jednáním, ochrany práv z duševního vlastnictví a ve věcech ochrany práv spotřebitelů může soud účastníkovi, jehož žalobě vyhověl, přiznat na jeho návrh ve výroku rozsudku právo rozsudek uveřejnit na náklady neúspěšného účastníka; podle okolností případu soud stanoví též rozsah, formu a způsob uveřejnění.

Nejvyšší soud ve svém rozsudku ze dne 29. června 2015, sp. zn. 23 Cdo 7/2013 vzhledem k okolnostem konkrétního sporu vyslovil, že zveřejnit jen výrok rozsudku podle § 155 odst. 4 o. s. ř. nestačí, protože jen výrok sám o sobě nemá potřebnou informační hodnotu. Tento závěr však nevylučuje, aby se na rozsahu, v němž bude na náklady jedné

ze stran zveřejněn rozsudek nebo jen jeho část, strany dohodly. Ukončit řízení soudním smírem lze vždy, připouští-li to povaha věci (§ 99 odst. 1 věta první o. s. ř.), povahou věci se rozumí charakter práv a povinností, které mají být předmětem soudního smíru. Lze-li se o určitých právech a povinnostech dohodnout, pak o nich lze uzavřít smír (k předpokladům, za nichž lze uzavřít soudní smír, srovnej například rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 4. ledna 2006, sp. zn. 30 Cdo 641/2005, uveřejněný pod číslem 23/2007 Sbírky soudních rozhodnutí, nebo usnesení ze dne 10. března 2014, sp. zn. 29 Cdo 2648/2013). Dohodnout se na tom, v jakém rozsahu bude neúspěšný účastník hradit náklady na zveřejnění rozsudku či jeho části, stranám nic nebrání, tudíž jim ani nic nebrání uzavřít o tomto nároku smír.

Nejvyšší soud z uvedených důvodů rozsudek odvolacího soudu podle § 243e odst. 1 o. s. ř. zrušil a podle § 243e odst. 2 věta první o. s. ř. mu věc vrátil k dalšímu řízení.

Vzhledem k důvodům, pro které byl rozsudek odvolacího soudu zrušen, bylo již nadbytečné zabývat se tím, zda byl tento rozsudek také dostatečně odůvodněn (což dovolatelka zpochybnila).

Na dalších otázky dovolatelkou předložených vztahující se ke způsobu formulace a rozsahu žalobního petitu rozhodnutí odvolacího soudu nespočívá, pro její řešení tudíž dovolání není přípustné.

O náhradě nákladů dovolacího řízení rozhodne soud v novém řízení o věci (§ 243g odst. 1 věta druhá o. s. ř.).

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku není opravný prostředek přípustný.

V Brně dne 19. 6. 2018

JUDr. Zdeněk Des v. r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení: Irma Šloserová

USNESENÍ

Vrchní soud v Praze rozhodl jako soud odvolací v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Yvony Svobodové a soudců JUDr. Jiřího Macka a JUDr. Romana Horáčka, Ph.D., v právní věci

žalobce: **HENKEL ČR, spol. s r. o.**, IČ 15889858
sídlem Praha 7, Holešovice, U Průhonu 700/10
zastoupený advokátem JUDr. Karlem Čermákem
sídlem Praha 5, Smíchov, Elišky Peškové 735/15

proti
žalovanému: **Procter & Gamble Czech Republic s. r. o.**, IČ 27086721
sídlem Rakovník, Ottova 402
zastoupenému advokátem JUDr. Jiřím Jarošem, Ph.D.
sídlem Praha 4, Nusle, Na Pankráci 11/449

o ochranu proti nekalé soutěži, k odvolání žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 15. ledna 2016, č. j. 59 Cm 388/2015-48

takto:

Rozsudek soudu prvního stupně se zrušuje a řízení se zastavuje.

Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení před soudy obou stupňů.

Odůvodnění:

1. Rozsudkem pro uznání ze dne 15. ledna 2016, č. j. 59 Cm 388/2015-48 soud prvního stupně uložil žalovanému povinnost zajistit ukončení šíření televizní reklamy na výrobek ARIEL 3in1 PODS obsahující slovní a obrazové prvky v rozsudku specifikované (výroky I. až III.), dále povinnost zveřejnit v celostátním deníku formou placené inzerce omluvu žalobci za to, že „ve svých reklamách použila zavádějící tvrzení, že ARIEL 3in1 PODS jsou nejlepší gelové kapsle proti skvrnám a navíc použila zavádějící vizuální srovnání záměrně a neoprávněně hanobící účinnost výrobků značky PERSIL a také zavádějící vizuální prvek německé vlajky, čímž se neoprávněně přizivila na pověsti kvality německých výrobků, přestože výrobky ARIEL 3in1 PODS nejsou v Německu vyráběny (výrok IV.) a dále žalovanému uložil zveřejnit v celostátním deníku v podobě ve výroku specifikované výroky rozsudku (výrok V.) a nahradit žalobci náklady řízení (výrok VI.).
2. Proti tomuto rozsudku se včas odvolal žalovaný a namítl, že nebyly splněny podmínky řízení ani předpoklady pro vydání rozsudku pro uznání. Žalovaný navrhl, aby odvolací soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil soudu prvního stupně k dalšímu řízení.
3. Odvolací soud rozsudkem ze dne 24. května 2017, č. j. 3 Cmo 62/2016-125 rozsudek soudu prvního stupně změnil tak, že se rozsudek pro uznání nevydává a ve výroku VI. (náklady řízení) se zrušuje.
4. Proti rozsudku odvolacího soudu podal žalobce dovolání a uvedl, že odvolací soud nesprávně v rozporu s judikaturou posoudil otázku procesního práva, protože rozsudek pro uznání přezkoumal z nepřípustného odvolacího důvodu.

5. Nejvyšší soud ČR rozsudkem ze dne 19. června 2018, č. j. 23 Cdo 127/2018-163 rozsudek odvolacího soudu ze dne 24. května 2017, č. j. 3 Cmo 62/2016-125 zrušil a věc vrátil odvolacímu soudu k dalšímu řízení.
6. Podáním ze dne 30. července 2018 vzal žalobce žalobu v celém rozsahu zpět s tím, že důvodem zpětvzetí žaloby je uzavření mimosoudní dohody o narovnání. Žalobce navrhl, aby odvolací soud řízení zastavil a žádnému z účastníků nepřiznal náhradu nákladů řízení.
7. Podáním z 26. července 2018 žalovaný vyslovil souhlas se zpětvzetím žaloby a uvedl, že se vzdává náhrady nákladů řízení. Navrhl, aby odvolací soud řízení zastavil a žádnému z účastníků nepřiznal náhradu nákladů řízení.
8. Vzhledem k tomu, že zpětvzetí návrhu na zahájení řízení bylo učiněno v rámci odvolacího řízení, postupoval odvolací soud podle ust. § 222a odst. 1 o. s. ř. a rozsudek soudu prvního stupně zrušil a řízení zastavil.
9. Za vzniklé procesní situace pak odvolací soud rozhodoval o nákladech řízení před soudy obou stupňů podle § 224 odst. 1 a § 146 odst. 1 písm. b/ o. s. ř. s tím, že přihlédl k mimosoudní dohodě účastníků, jejíž součástí bylo i ujednání o náhradě nákladů řízení, a proto neshledal důvod k postupu podle § 146 odst. 2 o. s. ř.

Poučení:

Proti tomuto usnesení lze podat dovolání do dvou měsíců od jeho doručení k Nejvyššímu soudu České republiky, prostřednictvím Krajského soudu v Praze. Přípustnost dovolání je oprávněn zkoumat jen odvolací soud.

Praha 30. srpna 2018

JUDr. Yvona Svobodová v. r.
předsedkyně senátu

Romana Milerská
Digitálně podepsal
Romana Milerská
Datum: 2018.09.10
10:33:30 +02'00'

Shodu s prvopisem potvrzuje Romana Milerská.